

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci **žalobce I. C.**, zastoupeného Mgr. Markétou Kellerovou, advokátkou se sídlem Tomáškova 19, Brno, proti **žalovanému Ministerstvu vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 17. 6. 2003, č. j. OAM-370/AŘ-2002, vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 55 Az 783/2003, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 11. 2004, č. j. 55 Az 783/2003 - 31,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ministra vnitra označeným v záhlaví tohoto rozhodnutí byl zamítnut rozklad žalobce (dále též „stěžovatel“) proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 1. 11. 2001, č. j. OAM-3256/VL-10-OL2-2001, jímž byl zamítnut návrh na zahájení řízení o udělení azylu (nyní žádost o udělení azylu – pozn. soudu) na území České republiky jako zjevně nedůvodný podle § 16 odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). V odůvodnění ministr uvedl, že v řízení bylo zjištěno, že žalobce přišel na území České republiky ze státu, který Česká republika považuje za třetí bezpečnou zemi, a v řízení nebylo prokázáno, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nejde. Žalobce podle sdělení ministra před vstupem na území České republiky pobýval na území Polska, kde měl reálnou možnost požádat o udělení azylu. Ministr proto shledal rozhodnutí Ministerstva vnitra v souladu se zákonem.

Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 26. 11. 2004, č. j. 55 Az 783/2003 - 31, byla zamítnuta žaloba proti výše uvedenému rozhodnutí ministra vnitra. V odůvodnění rozsudku soud uvedl, že správní orgány postupovaly správně, když návrh žalobce na zahájení řízení o udělení azylu zamítly jako zjevně nedůvodný podle § 16 odst. 1 písm. e) zákona o azylu, neboť žalobce pobýval na území Polska, jež je na základě informací shromážděných správními orgány považováno za bezpečnou třetí zemi, a žalobce neuvedl žádné skutečnosti, pro něž by nebylo možno dovodit neúplně zjištěný skutkový stav ani skutečnosti, které by zjištění správních orgánů vyvracely. Soud proto shledal rozhodnutí správních orgánů v souladu se zákonem; uvedl, že se při přezkoumávání rozhodnutí zabýval správností rozhodnutí jen pouze do rozsahu zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné, neboť nebyl namísto výrok ohledně udělení azylu podle § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona o azylu odvozoval od negativního výroku ohledně udělení azylu podle § 12 zákona o azylu a rovněž výrok ohledně § 91 zákona o azylu shledal soud v dané situaci nadbytečným. Ze všech uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včas podané kasační stížnosti stěžovatel namítl nesprávný výklad pojmu „bezpečná třetí země“ krajským soudem, což mělo za následek nezákonné rozhodnutí soudu a důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatel uvedl, že je státním příslušníkem Moldavska, kde mu bylo mafií vyhrožováno fyzickou likvidací, pokud bude platit daně státu a nebude je odvádět mafií. Poté, co nepovolil nátlaku, mafie mu vypálila jeho stánek. Jelikož měl obavy, že jej policie nedokáže ochránit, rozhodl se pro emigraci a je přesvědčen o tom, že splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Stěžovatel namítl, že na Ukrajině ani v Polsku nepobýval, pouze těmito zeměmi projížděl, proto nebylo možné na tuto situaci aplikovat § 2 odst. 2 zákona o azylu. Stěžovatel Polskem projížděl bez úmyslu zdržet se zde, neboť sám poměry v Polsku neznal a za bezpečnou zemi považoval Českou republiku, kam od počátku směřoval. Stěžovatel dále namítl rozpor zákona s Úmluvou o právním postavení uprchlíků, jež má podle čl. 10 Ústavy aplikační přednost, a která neobsahuje žádné omezení možnosti žádat o udělení azylu na základě institutu bezpečné třetí země. Rozhodnutí vydané v rozporu s Ústavou je rozhodnutím nezákonným. Proto stěžovatel žádá, aby rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 11. 2004, č. j. 55 Az 783/2003 - 31, byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení; současně stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na správní spis, na vydaná rozhodnutí a ztotožnil se s rozsudkem krajského soudu. Žalovaný uvedl, že žádost stěžovatele byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná a proto se nemůže v kasační stížnosti dovolávat posouzení azylu podle § 12 zákona o azylu. Cizinec má podle žalovaného požádat o udělení azylu již v první zemi, kde má reálnou možnost tento status obdržet, takovou zemí je zpravidla tzv. bezpečná třetí země ve smyslu § 2 zákona o azylu. I srovnatelné evropské demokratické země vnímají právo na azyl jako právo na nezbytnou ochranu před pronásledováním v zemích původu, nikoliv jako právo vybrat si zemi, kde žadatel toto právo uplatní. Proto žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Důvodem podané kasační stížnosti je důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav

aplikován nesprávný právní závěr, popřípadě je aplikován správný právní názor, který je však nesprávně vyložen. Nejvyšší správní soud taková pochybení v napadeném rozhodnutí Krajského soudu v Brně neshledal. Nejvyšší správní soud konstatuje, že podle § 16 odst. 1 písm. e) zákona o azylu se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel přichází ze státu, který Česká republika považuje za třetí bezpečnou zemi nebo bezpečnou zemi původu, nebude-li prokázáno, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze. Nejvyšší správní soud s odkazem na rozhodnutí správních orgánů i soudu prvního stupně uvádí, že žalobce se před vstupem na území České republiky zdržoval na území Polska, přičemž Polsko splňuje podmínky bezpečné třetí země ve smyslu § 2 odst. 2 zákona o azylu a stěžovatel neuvedl žádné skutečnosti, jež by správnost těchto závěrů vyvracely. Námitku stěžovatele, že splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, soud neshledal důvodnou. Posuzování žádosti o udělení azylu žalovaným se sestává z řady procesních a materiálních hledisek, obsažených v zákoně o azylu, jež je nutno vidět v jejich vzájemné provázanosti a také souslednosti. Jestliže tedy byl návrh na zahájení řízení o udělení azylu stěžovateli zamítnut z důvodu, že přichází z třetí bezpečné země, tedy podle § 16 odst. 1 písm. e) zákona o azylu, není možno správním orgánům vytýkat, že se podrobně nezabývaly případnou existencí důvodu pro udělení azylu, neboť by to bylo nadbytečné. I kdyby totiž bylo shledáno, že stěžovatel byl v zemi původu skutečně pronásledován, nezakládalo by to jeho právo na udělení azylu, jestliže by přišel do České republiky z bezpečné třetí země. Přitom Nejvyšší správní soud konstatoval, že správní orgány i soud se dostatečně podrobně a přesvědčivě vypořádaly s tím, že Polsko je bezpečnou třetí zemí, respektující základní práva a svobody a demokratické principy právního státu. K námitce stěžovatele, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s Úmluvou o právním postavení uprchlíků, Nejvyšší správní soud konstatuje, že tato mezinárodní úmluva o institutu tzv. bezpečné třetí země vůbec nepojednává a zejména upravuje právní postavení osob, jimž byl azyl již udělen. Proto není možné shledat důvodným namítaný rozpor rozhodnutí správních orgánů i soudu s touto mezinárodní smlouvou. Ze všech uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. není dán.

Nejvyšší správní soud proto podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl. Stěžovatel podal současně s kasační stížností návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle ustanovení § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ustanovením § 56 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. přednostně.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. května 2005

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu